

Nieuwsbrief 4 - Mei 2014

Beste familie, vrienden en gemeenteleden,

'God gave us memories, that we might have roses in December.' Het lijkt alweer heel lang geleden, m'n verlofperiode in Nederland, maar de herinneringen koester ik in m'n hart. Het is als een prachtige bos rozen in m'n kamer. Het was een intensieve periode, maar ik heb van dag tot dag genoten. Het was heerlijk om weer bij familie en vrienden te zijn. De kilo's die ik hier kwijt was geraakt, heb ik weer ruimschoots teruggekregen, want wat ben ik overal verwend. :)

Wat was ik dankbaar om opa en oma weer te mogen ontmoeten en gelukkig ging het naar omstandigheden redelijk goed met ze. Verder weten m'n nichtjes en neefjes weer helemaal wie tante Corrie is. :) Niet dat ze dat vergeten waren overigens, want gelukkig kun je digitaal goed contacten onderhouden, maar een digitale knuffel of digitaal een spelletje doen of een boekje voorlezen, is nog altijd lastig. Ik moet alleen helaas nog lang wachten voor ik m'n nieuwste neefje Anne kan knuffelen, want die is twee weken nadat ik terug was in Malawi geboren. Maar gelukkig vergoeden foto's en filmpjes het gemis een beetje.

Ik heb genoten van de bezoeken aan bevriende asielzoekers, met wie ik altijd nog contact had gehouden. Het was fijn om ervaringen te delen, zeker met degenen die zelf uit Afrika komen. We hebben hartelijk gelachen om de 'eigenaardigheden' van Afrika en van Europa. Wat een herkenning!

Een asielzoekster uit Nigeria vond het fijn dat haar kinderen foto's zagen uit Afrika (al is Malawi natuurlijk wel een ander land, maar er zijn toch veel overeenkomsten), want die waren nog jong toen ze gevlucht waren, dus herinnerden zich nog maar weinig van vroeger. Overigens besef ik me goed hoe bevoorrecht ik ben vergeleken bij asielzoekers. Zij leven met onzekerheid, trauma's, angst en verdriet. Ik kon terug naar Nederland, terwijl de meeste asielzoekers hun land en familie en vrienden nooit meer zullen zien. Ik zou jullie ertoe willen oproepen: 'Vergeet de vreemdeling niet!' Bezoek dat Somalische gezin eens in het dorp... maak eens een praatje met die Iraniër achter de kassa... en als u tijd heeft: in het asiel-

zoekerscentrum snakken mensen naar aandacht en bezoek. Die Nigeriaanse vrouw vertelde dat ze vanaf mei in een nieuw azc zat en dat ik haar eerste bezoeker was. Dat is toch hartverscheurend! Maar goed, dat was even een zijspoor... oude liefde roest niet, heb ik wel gemerkt... Ik heb gewoon een zwak voor asielzoekers. Misschien nu nog wel meer, omdat ik nu zelf weet wat het is om een vreemdeling te zijn en hoe goed het je doet als mensen hartelijk en belangstellend zijn.

Happy

Om weer verder te gaan... het was fijn om tijdens de diverse presentaties veel mensen te ontmoeten en te spreken. Veel dank voor de hartelijke ontvangst en belangstelling!

Bij de reünie met oud-collega's van de School met de Bijbel in Streefkerk gingen we met elkaar even terug in de (goede) oude tijd. Herinneringen ophalen, verhalen delen, samen zingen.. we hebben het fijn gehad met elkaar!

De Calvijnconferentie was als 'thuiskomen'. De tijd was veel te kort, maar ik heb me gewarmd aan de als altijd fijne sfeer en goede gesprekken.

Iedereen hartelijk dank voor alles!

Van de organisatoren van de reünie in Streefkerk kreeg ik het geld mee dat over was na aftrek van de onkosten. Zikomo kwambiri, hartelijk dank! Al snel wist ik wat ik er mee kon doen. Ben, één van de jongens van het weeshuis, kwam naar me toe. Voor ik met verlof ging, had ik veel foto's gemaakt en ik had erbij verteld dat ik die in Nederland zou laten zien. Ben vroeg aan me of hij soms een foto van zichzelf kon krijgen. Dat was een idee.. ik kon foto's maken van de kinderen, van de 'moeders' en een groepsfoto per huisje, zodat iedereen een foto van zichzelf en een groepsfoto zou krijgen. Ik had afgesproken om op een dinsdagmorgen in de vakantie om half 8 te beginnen bij het eerste huisje. Iets voor half 8 kwam ik aangelopen. Ik moest echt lachen toen ik zag hoe druk iedereen bezig was. "Zit m'n haar goed?" (Sommige moeders haalden mooie pruiken tevoorschijn.) "Waar zijn m'n schoenen?" "Hee, je kraag zit scheef." Iedereen zag er op z'n 's zondags gekleed uit, prachtig! De jongens van huisje 1 kwamen zelfs met stropdas en al tevoorschijn! (Dat heb ik al die jaren op school nooit meegemaakt als de schoolfotograaf kwam. :)) Toen ik later die ochtend weer over het terrein liep, merkte ik dat ze al snel weer hun 'gewone kleren' hadden aangedaan.. en gelijk had-

Jongens uit huisje 1 .. met stropdas!

den ze, want daar kun je veel beter mee voetballen. Want voetballen, dat kunnen ze! Vanuit onze gemeente had ik van een gezin vijf voetballen meegekregen (voor elk huisje een voetbal), met een pomp erbij. Blij dat de kinderen ermee waren! Regelmatig komen ze om de pomp vragen.. en vaak kan ik het niet laten om ze er een snoepje bij te geven, als ik hun lieve 'koppies' zie. Het resultaat is natuurlijk wel dat de bal best vaak opgepompt moet worden. :) Verder hadden andere kinderen uit de gemeente voor iedereen een figuurtje van strijkkralen gemaakt. Wat een werk! Het was leuk om te zien dat een paar van de oudere stoere boys hier kozen voor een hartje. (-om weg te geven? :)) Ook met de andere figuurtjes waren de kinderen blij. Ze vonden het leuk dat er een foto bij was van de kinderen die het hadden gemaakt, dan wisten ze van wie ze het gekregen hadden.

School

Op school ben ik verder gegaan met het vertellen van de Bijbelverhalen in alle klassen als voorbeeld voor de leerkrachten en ook met de vergaderingen over het godsdienstonderwijs. Verder ben ik er mee begonnen om elke week in een paar klassen te observeren als de leerkracht een Bijbelverhaal vertelt. Na alle voorbeeldlessen is het goed dat de leerkrachten nu zelf gaan vertellen en dat ik ze daarbij probeer te begeleiden. Wat me steeds meer duidelijk wordt, is dat de leerkrachten vanuit hun opleiding meekrijgen, dat ze hier zijn 'to teach' (om te onderwijzen) en niet 'to preach' (om te preken). Dus een Bijbelverhaal vertellen met een toepassing erbij, dat is het werk van een dominee en niet van een leerkracht. De leerkracht hoeft alleen maar de leerlingen voor te bereiden op de examens en daarvoor hoeven de kinderen alleen maar de feiten te weten. Bij de gesprekken met de leerkrachten na de observaties in de

klassen probeer ik te peilen hoe zij erin staan en probeer ik zoveel mogelijk het positieve uit hun les te benoemen en ze te stimuleren om ook een boodschap mee te geven aan de kinderen. In de vergaderingen probeer ik ze te laten zien dat hun verantwoordelijkheid is om Bijbels onderwijs te geven en ook wat een voorrecht het is dat ze dat mogen doen. Als ik in de klassen vertel, word ik er blij van als ik zoveel kinderen voor me zie die met aandacht luisteren. Ik hoop dat de leerkrachten dat ook zo gaan ervaren.

Ik merk steeds weer hoe voorzichtig je moet zijn met het invoeren van vernieuwingen en hoe belangrijk het is om de leerkrachten echt innerlijk te motiveren. Overigens is dit alles ook een spiegel voor mezelf. Ik ben ook niet altijd de makkelijkste geweest als het gaat om veranderingen op school. Okay, ik deed dan wel wat er gedaan moest worden, maar niet altijd van harte en ik liep zeker niet voorop. Ik had altijd een poos nodig voor ik echt overtuigd was dat 'nieuw' ook 'beter' was en niet altijd was ik daarvan overtuigd. :) Dus dat probeer ik maar voor ogen te houden als ik op school de weerstand merk.

Vakantie

In de 'Paasvakantie' kwamen de kinderen die vroeger in het weeshuis hebben gewoond, maar nu bij hun families in de dorpen wonen, weer terug op het terrein. Het verschil tussen het leven in een weeshuis en het leven in de dorpen is best groot. Daarom proberen we kinderen weer bij hun families te plaatsen (dat is ook de wetgeving van de overheid) en ze daar de begeleiding en zorg te geven die ze nodig hebben. Vorig jaar was ik een aantal keer met de matron mee geweest om de kinderen thuis op te zoeken, om te kijken hoe het met ze ging. Het was leuk om die kinderen nu hier weer te ontmoeten. Iedereen was blij om vriendjes en vriendinnetjes weer te zien en de kinderen hebben het gezellig gehad met elkaar. Steeds valt het me weer op hoe creatief de kinderen zijn. Met weinig middelen weten ze toch allerlei spelletjes te bedenken en zijn ze lekker bezig. We hebben drie ochtenden een kinderprogramma gehad. Zingen, een verhaal, knutselen, een quiz.. wat lekkers erbij.. het was fijn met elkaar. Het was leuk om te zien hoe bijvoorbeeld zelfs de oudste jongens nog genieten van bijvoorbeeld een eenvoudige kleurplaat. En met de quiz deed iedereen fanatiek mee. Ik stelde vragen over de Bijbelverhalen die ik de afgelopen maanden op school verteld had. Gelijk een goede test om te zien hoeveel ze daarvan nog onthouden hadden :).

Oogst

April is de oogstmaand. Overal zie je mensen druk bezig met het oogsten van de mais. Omdat de regen dit jaar laat kwam en ook vroeg weer stopte, valt de oogst dit jaar bij veel mensen niet mee. En dat is wel iets om je zorgen over te maken. Want als je niet voldoende mais oogst, betekent dat dat je de maanden voor de volgende oogst honger kunt lijden. De oogsttijd is zelfs voor de kinderen hier een gelegenheid om een centje bij te verdienen, heb ik gemerkt. We hadden (op woensdagmiddag :) zondagschool, maar om half 4 was er nog niemand te bekennen. Een moeder vertelde dat de kinderen net buiten het terrein bij de politiepost aan het helpen waren bij het pellen van de maiskolven. Zelfs de kleinsten deden mee. Daar verdienen ze dan een paar kwacha (500 kwacha is 1 euro) mee. En tja, als je druk bezig bent, dan vergeet je natuurlijk helemaal de tijd en de bel kun je daar ook niet horen. Eén van de oudere kinderen ging ze roepen.. en al snel kwamen ze aangerend. Na afloop van de zondagschool verdwenen ze weer snel, want het geld moest nog geïnd worden. :) Goed om te zien dat ze van aanpakken weten. Jong geleerd is oud gedaan!

Helpen bij het oogsten van de mais (boven) & Hout sprokkelen in m'n tuin (onder)

Er werd ook gesproken over de oogst door de leerkrachten van school, bij het bekend maken van de resultaten van de toetsen, die de leerlingen aan het eind van deze periode hadden gemaakt. Op de laatste vrijdagmorgen voor de paasvakantie verzamelden alle leerlingen zich in de schaduw onder de bomen en daar werd bekend gemaakt wie geslaagd waren voor de toetsen. Wie mais plant, oogst geen pompoenen.. en wie bonen plant, oogst geen tomaten. Dus wie z'n best doet op school, haalt ook voldoende voor z'n toetsen, aldus de leerkrachten. Natuurlijk is een goede inzet belangrijk, maar net zoals de mais regen nodig heeft om te groeien en te rijpen, hebben kinderen persoonlijke zorg en begeleiding nodig om hun talenten te ontwikkelen. En dat blijft wel een aandachtspunt.

Kinderen

Van de kinderen word ik echt blij. Of dat nu is als ik in de klas aan het vertellen ben.. of als ik op de zondagschool een brede glimlach van Diverson krijg.. of als ik op kantoor aan het werk ben en er lopen een paar kinderen voorbij die zwaaien.. of als ik probeer om Andrea aan het lachen te krijgen (hij kijkt altijd zo ernstig.. maar als ik knipoog, knipoogt hij terug en begint hij te lachen).. of als ik kinderen tegenkom op het terrein, die vragen: 'Komt u vandaag weer bij ons in de klas?..' of als op de zondagmiddagbijeenkomsten Loveness en Pirilane steeds hun best doen om naast me te komen zitten, het liefst zo dichtbij mogelijk :) .. of als ik 's avonds uit volle borst de kinderen hoor zingen tijdens de 'avondsluiting' in de huisjes.. of als Emma (verstandelijk beperkt) hard roept, zodra ze me ziet: 'Collie akubwera' (Corrie komt eraan).. of .. of ..

Op safari

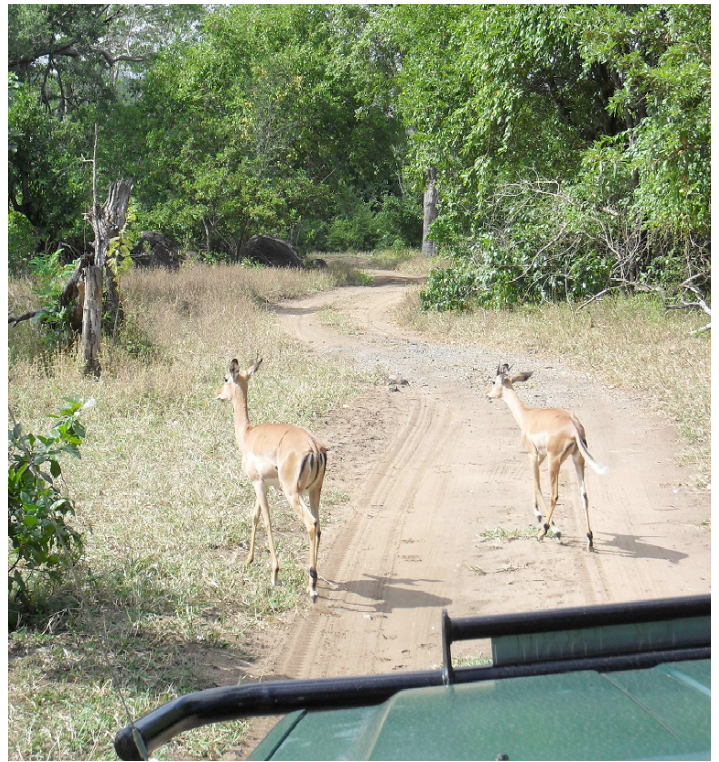
Eind april zijn Jeannette (zij werkt voor Stéphanos in Zambia en had hier een training gegeven) en ik drie dagen op safari geweest naar Majete, een wildpark in het zuiden van Malawi.

Het was heerlijk om er een paar dagen uit te zijn. In een open jeep werden we rondgereden, op zoek naar wild. Het zonnetje erbij, de rust, de prachtige natuur, de dieren.. je zou wel uren door willen rijden. Verder hadden we alle tijd om te lezen, te praten en uit te rusten. :) Van zulke dagen tank je echt weer even bij. Begin mei hadden we bestuursbezoek en zijn we met alle Nederlanders nog een dag op safari geweest. Ook dat was gezellig. We hebben de leeuwen helaas niet gezien, dus dat vraagt om een vervolg. :)

Ik eindig met een citaat uit een gedicht, dat ik toegestuurd kreeg. Bemoedigend om dat voor ogen te houden!

“Ga heen, wees sterk; geef anderen het levensbrood,
put uit Mijn bron, zoveel ge zult begeren;
al zijn uw krachten klein, Mijn macht is groot,
Ik raak uw tong aan en zal u Mijn woorden leren.”

Hartelijke groet in verbondenheid,
Corrie

Op safari

Willen jullie meebidden:

- ✓ of de Heere de harten wil neigen van de leerkrachten, zodat ze overtuigd worden van het belang van Bijbels onderwijs en van harte de Bijbelse boodschap mogen uitdragen aan de kinderen
- ✓ om wijsheid om de veranderingen op de juiste manier vorm te geven, zodat het (aanvullende) godsdienstonderwijs blijvend een plaats zal krijgen binnen de school
- ✓ om een zegen over al het Bijbelse onderwijs dat hier gegeven wordt

Willen jullie meedanken voor:

- ✓ de fijne verlofperiode
- ✓ de contacten met de kinderen
- ✓ de vorderingen in de taal

Het doel van Stéphanos is om vanuit Bijbels perspectief diaconale hulp en onderwijs te brengen aan de meest kwetsbaren, met name weeskinderen. Deze hulp is gebaseerd op Reformatische grondslag. Het doel van het verschaffen van materiële hulp is het bevorderen van zelfstandigheid en vermijden van langdurige afhankelijkheid.

De missie van Stéphanos is om mensen brengen tot de kennis van Jezus Christus en om mensen in nood psychische, materiële en geestelijke ondersteuning te bieden.

Voor meer informatie over de activiteiten van stichting Stephanos in Nederland, Malawi en Zambia, en mogelijkheden om zelf bij te dragen aan het werk van deze stichting: zie www.stephanos.nl
Voor het aanmelden voor mijn (digitale) nieuwsbrief kunt u mailen naar: jufdejong@gmail.com